



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobce: **L. R.**, zast. Mgr. Liborem Zbořilem, advokátem společnosti Legalcom advokátní kancelář, s. r. o., se sídlem Mlýnská 22/4, Bubeneč, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. února 2016, č. j. KUKHK-6010/DS/2016/Kj, **t a k t o**:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. února 2016, č. j. KUKHK-6010/DS/2016/Kj, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 12. 228,- Kč do deseti dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Libora Zbořila, advokáta společnosti Legalcom advokátní kancelář, s. r. o., se sídlem Mlýnská 22/4, Bubeneč, Praha 6.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 5. ledna 2016, sp. zn. SZ MMHK/195492/2015 OD2/JC MMHK/001435/2016, kterým správní orgán prvního stupně podle § 118c odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen také „zákon o silničním provozu“), zadržel žalobci řidičský průkaz č. EH 794319, vydaný dne 22. 4. 2013 Magistrátem města Hradec Králové, do doby pravomocného rozhodnutí o přečinu (přestupku).

II. Obsah žaloby

Žalobce v žalobě nejprve vyjádřil názor, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, resp. zmatečné, neboť není řádně odůvodněno a nedošlo k řádnému přezkoumání a odůvodnění námitek žalobce uvedených v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, které žalobce v této žalobě dále rekapituluje a opakovaně namítá. Žalovaný, resp. prvostupňový orgán v rozhodnutích navíc měli pominout zásadu materiální pravdy uvedenou v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a v této souvislosti neoprávněně nepřihlédli k důkazům svědčícím ve prospěch žalobce. Toto úvodní tvrzení žalobce rozvedl následovně.

Nejprve stručně zrekapituloval skutkový stav, když dne 30. 10. 2015 byl kontrolován hlídkou Policie ČR, a to v sídle svého zaměstnavatele, společnosti MATEX HK s.r.o. V době, kdy dorazila hlídka Policie ČR do areálu zaměstnavatele žalobce, seděl na sedadle řidiče zaparkovaného nákladního vozidla zn. Iveco, RZ 4H0 6235, které je ve vlastnictví zaměstnavatele žalobce, a ve vozidle vypisoval úkolové listy. Hlídka Policie České republiky u něj provedla dechovou zkoušku za účelem měření zbytkového alkoholu v dechu a tato zkouška byla pozitivní. S ohledem na výše uvedené dospěli policisté k závěru, že žalobce byl řidičem vozidla a jako takový měl údajně způsobit dopravní nehodu na silnici II. třídy č. 308 ve směru Černilov-Hradec Králové, a zadržela proto žalobci jeho řidičský průkaz. Prvostupňový orgán následně vydal rozhodnutí, kterým rozhodl o zadržení řidičského průkazu ve smyslu § 118c odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích.

Dle žalobce je ze znění § 118a odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích zřejmé, že se vztahuje pouze na situace, kdy policista při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích může přikázat řidiči motorového vozidla jízdu na nejbližší, z hlediska bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, vhodné místo k odstavení vozidla a zabránit mu v jízdě použitím technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla. A až po splnění (subsumpci) odstavce 1 lze dále zkoumat důvody dle jednotlivých písmen ustanovení § 118a zákona o silničním provozu. K takové situaci, resp. skutečnosti, však ve zkoumaném případě v žádném případě nedošlo, a nedošlo tak k naplnění podmínky dané ustanovením 118a odst. 1 zákona o silničním provozu, a tedy ani k oprávnění správního orgánu rozhodnout o zadržení řidičského průkazu žalobci.

V tomto případě totiž policista nikdy žalobci nepřikázal jízdu na nejbližší, z hlediska bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, vhodné místo k odstavení vozidla, neboť vozidlo v době kontroly policejní hlídkou, která proběhla až dávno poté, co mělo dojít ke spáchání dopravní nehody, bylo odstaveno, nenacházelo se ani na místě tvrzené dopravní nehody ani na místě vhodném k odstavení vozidla určeném policistou, a mělo vypnutý motor. Navíc policista toto nikdy nepřikázal řidiči vozidla, protože z důkazů (čestné prohlášení řidiče vozidla

pana Z. H., rovněž zaměstnanec společnosti MATEX HK s.r.o., a informace od zaměstnavatele žalobce o předmětné jízdě) vyplývá, že žalobce v době provedení kontroly policejní hlídkou vozidlo neřídil a nepodílel se tedy ani na zmíněné dopravní nehodě, kterou měli policisté řešit.

Žalobce tedy namítal, že prvostupňový správní orgán posoudil naplnění § 118a odst. 1 zákona o silničním provozu zcela v rozporu s dikcí zákona a v rozporu se skutkovým stavem a důkazy založenými ve spisu, když se vůbec nezabýval naplněním všech zákonných podmínek uvedených v odstavci 1 citovaného ustanovení.

Žalovaný se pak uvedené námitce prakticky vůbec nevěnoval. Jeho odůvodnění rozhodnutí na str. 5 až 7 napadeného rozhodnutí je proto zcela zmatečné, resp. nepřezkoumatelné, přestože v řízení o zadržení řidičského průkazu se má správní orgán vypořádat právě se skutečností, zda zadržení řidičského průkazu proběhlo v souladu s § 118a zákona o silničním provozu.

Žalovaný, resp. prvostupňový orgán v rozhodnutích navíc dle žalobce pominuli zásadu materiální pravdy uvedenou v § 3 správního řádu, neboť neoprávněně pominuli důkazy svědčící ve prospěch žalobce. Žalobce totiž ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítal, že prvostupňový orgán zcela neoprávněně pominul, že zde nejsou důvody k zadržení řidičského průkazu vzhledem k důkazům založeným ve spisu, z nichž mnohé jednoznačně prokazují, že žalobce neřídil automobil v době, kdy mělo dojít k dopravní nehodě.

K tomu žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze uvedl na str. 7 odst. 2, že *„Závěr o tom, zda dotýčný naplnil předpoklady pro zadržení řidičského průkazu, jsou postaveny nejen na úředních záznamech, ale spis též musí obsahovat listinný důkaz o oprávněnosti zadržení řidičského průkazu policistou v tomto případě výsledek měřicího přístroje Dräger. Správní orgán dospěl po provedeném dokazování k závěru (v rozsahu dle ustanovení § 3 správního řádu), že zde byl důvod k zadržení řidičského průkazu policistou a proto vydal rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu.“*

Správní orgány obou stupňů tedy dle žalobce automaticky přejímají, co bylo uvedeno policisty v úředních záznamech, resp. státním zástupcem ve vyjádření, aniž by v tomto autonomním správním řízení řádně zkoumaly, zda jsou naplněny zákonné předpoklady pro odebrání řidičského průkazu dle všech podmínek daných zákonem o silničním provozu a správním řádem. Přitom účelové odhlíží od skutečnosti, že k změření přístrojem Dräger nedošlo bezprostředně po dopravní nehodě a že žalobce v předmětné době neřídil automobil, ale že automobil řídila jiná osoba, což jednoznačně vyplývá z důkazů v řízení dosud provedených. Navíc s tím, že nikde, a to ani ve vyjádření policejní hlídky, není zmínka o skutečnosti, že by měla spatřit řidiče vozidla při způsobení dopravní nehody a že jím měl být žalobce. Nejsou zde proto dány dle přesvědčení žalobce důvody pro vydání rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu.

Žalobce proto navrhl zrušení rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí prvostupňového správního rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Dle žalovaného ze spisového materiálu vyplynulo, že žalobce řídil pod vlivem alkoholu, nepřizpůsobil rychlost svým schopnostem a vlastnostem vozidla, neboť najel na krajnici (hranu betonového mostku), kde poškodil kovové zábradlí a z místa poté odjel, aniž by učinil opatření daná mu zákonem. Následně byl policejní hlídkou zastaven, ztotožněn, provedená dechová zkouška skončila s pozitivním výsledkem.

Žalovaný následně rozvedl, co je předmětem správního řízení o zadržení řidičského průkazu a z jakých důvodů může obecní úřad s rozšířenou působností o zadržení řidičského průkazu rozhodnout. Tyto zákonné podmínky byly dle žalovaného s ohledem na obsah správního spisu dodrženy. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vyšel přitom ze skutkového a právního stavu, který byl dán v době rozhodování správního orgánu. Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), když k takovému postupu udělili žalobce i žalovaný souhlas postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.

Žalobce předně namítal, že napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí správního orgánu, že se jí krajský soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí.

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li správní orgán rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130).

V případě napadeného rozhodnutí se žalovaný nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené rozhodnutí jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný žalobce jeho obsahu porozuměl, přičemž s jeho závěry věcně polemizuje ve vyargumentované žalobě. Nelze tudíž hovořit o tom, že by napadené

rozhodnutí či jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně byly nesrozumitelné. Skutečnost, že žalobce se závěry žalovaného nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho údajnou nesrozumitelnost.

Pokud jde o nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů, pod tento termín spadají rovněž nedostatky důvodů skutkových. Bude se typicky jednat o případy, kdy správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Ani v tomto směru nezjistil krajský soud žádné pochybení žalovaného, neboť ten uvedl, z jakého důvodu považuje postup správního orgánu prvního stupně za správný a zákonný. Žalovaný vyjádřil svůj právní názor ohledně nedůvodnosti odvolání; z faktu, že nepřisvědčil argumentaci žalobce coby odvolatele a že dospěl k závěrům, se kterými nesouhlasí, nelze dovozovat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Této žalobní námitce tedy krajský soud přisvědčit nemohl.

Dle § 118b odst. 1 zákona o silničním provozu (Zadržení řidičského průkazu) je policista oprávněn z důvodů uvedených v § 118a odst. 1 písm. a) až h) (Zabránění v jízdě) zadržet řidičský průkaz.

V daném případě byl řidičský průkaz policisty zadržen s odkazem na § 118a odst. 1 písm. d) citovaného zákona. Toto ustanovení tvoří nejprve úvodní odstavec, dle něhož policista může při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích přikázat řidiči motorového vozidla jízdu na nejbližší, z hlediska bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, vhodné místo k odstavení vozidla a zabránit mu v jízdě použitím technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla nebo odtažením vozidla, jestliže řidič (a nyní přichází na řadu citace písm. d) - pozn. krajského soudu) je podezřelý, že řídil motorové vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy ještě byl pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.

Dle názoru žalobce může policista zadržet dle shora citovaného zákonného ustanovení řidiči řidičský průkaz pouze při splnění předpokladů vymezených v úvodním odstavci § 118a odst. 1 citovaného zákona. Tak tomu ovšem není, takový výklad citovaného ustanovení je zcela nesprávný a nelogický. Úvodní odstavec § 118a odst. 1 totiž žádné předpoklady či podmínky pro další činnost policisty vůbec nevymezuje.

Ustanovení § 118 odst. 1 ve svém úvodním odstavci stanoví, jaká opatření týkající se zabránění v jízdě může policista přijmout, pokud nastanou podmínky vymezené v písm. a) až h) téže normy. Situace vymezené v písm. a) až d) jsou tedy podmínkou pro přijetí takových opatření.

Tato opatření však nemají přímou souvislost s institutem zadržení řidičského průkazu. Ten je upraven samostatně v § 118b zákona o silničním provozu. A podobně jako v případě opatření umožňujících zabránění v jízdě stanoví, že řidičský průkaz může být zadržen pouze při splnění podmínek vymezených v 118a odst. 1

písm. a) až h); ustanovení úvodního odstavce § 118a odst. 1 je pro realizaci zadržení řidičského průkazu zcela irelevantní.

Jinými slovy – podmínky vymezené v písm. a) až h) ustanovení § 118a odst. 1 zákona o silničním provozu jsou zákonným předpokladem jak pro realizaci opatření pro zabránění v jízdě (vymezených v úvodním odstavci tohoto ustanovení), tak zákonným předpokladem pro zadržení řidičského průkazu dle § 118b odst. 1 uvedeného zákona. Tuto žalobní námitku tedy krajský soud důvodnou rovněž neshledal.

Jinak tomu však je v případě poslední žalobní námitky, v níž žalobce žalovanému vytýkal, že nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Z obsahu odůvodnění obou správních rozhodnutí je zřejmé, na základě jakých důkazů správní orgány rozhodovaly. Vycházely zejména z úředního záznamu Policie České republiky ze dne 30. 10. 2015 (k tomu v podrobnostech níže), z úředního záznamu Policie České republiky z téhož dne o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy (dle něhož měl žalobce sdělit, že před jízdou požil „panáky tvrdého alkoholu“), ze záznamu o dechové zkoušce z téhož dne, z potvrzení Policie České republiky o zadržení řidičského průkazu z téhož dne.

Jak je zřejmé z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, za zvláště významný důkaz považoval správní orgán shora již zmiňovaný úřední záznam Policie České republiky ze dne 30. 10. 2015, č. j. KRP-101455-1/TČ-2015-050206, sepsaný a podepsaný Š. Ten spolu s K. byli členy policejní hlídky, která toho dne na základě oznámení vyjela řešit situaci ohledně nebezpečné jízdy nákladního vozidla Iveco, rz. ... V něm Š. uvedl, že: *„Následně se hlídka vydala do společnosti Matex, kam odbočovalo podobné nákladní vozidlo, kdy si následně povšimla na parkovišti nákladního vozidla zn. Iveco, rz. ..., červené barvy, kdy řidič zaparkoval a vypínal motor.“* V úředním záznamu bylo rovněž uvedeno, že: *„Jmenovaný hlídce uvedl, že s předmětným vozidlem měl způsobit mezi obcí Librantice a Hradcem Králové dopravní nehodu, kdy si poškodil pravý bok předmětného vozidla s tím, že asi zavadil o kovový mostek u silnice.“*

Jak je patrné z obsahu uvedené žalobní námitky, která v podstatě kopíruje žalobcovu tvrzení, se kterým přišel ihned po zahájení správního řízení o zadržení řidičského průkazu, podstata žalobcovy obrany spočívá v tvrzení, že jej nikdo řídit v podnapilém stavu neviděl. Nerozporuje naměřené množství alkoholu v krvi, uvádí ale, že byl pouze v pozici závozníka, automobil že řídil jeho kolega H., on že po ukončení jízdy pouze seděl po odchodu řidiče ve voze na jeho místě a vyplňoval potřebné doklady. Namítá tedy, že nebylo prokázáno, že by vozidlo po požití alkoholických nápojů řídil, potažmo že v důsledku toho způsobil dopravní nehodu.

Správní orgán prvního stupně na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že členové zasahující hlídky Policie ČR viděli žalobce předmětné vozidlo bezpochyby řídit. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí je k tomu mimo jiné uvedeno: *„Z důkazů přímo z místa kontroly není zjevná přítomnost žádné jiné osoby coby řidiče kontrolovaného vozidla, než je osoba účastníka řízení. Jak je uvedeno v úředním záznamu hlídky Policie ČR, policisté viděli, kdy řidič zaparkoval a vypínal motor.“* S tímto hodnocením se následně ztotožnil i žalovaný.

Shora uvedený závěr by jistě obstál za situace, kdyby skutečnost, že jej policisté viděli při řízení vozidla, tedy při jízdě, žalobce nerozporoval. Ten však tvrdil, že policisté přijeli k vozu až poté, co vozidlo již bylo zaparkováno a stálo s vypnutým motorem. A nezůstal pouze u tvrzení, podpořil je důkazy - čestným prohlášením svého kolegy H., v němž jmenovaný uvedl, že vozidlo toho dne skutečně řídil on a že žalobce toho dne vozidlo vůbec neřídil, a záznamy svého zaměstnavatele o jízdě dotčeného vozidla dne 30. 10. 2015, dle nichž měl být řidičem vozidla H., závozníkem žalobce.

Dle názoru krajského soudu měl za této důkazní situace správní orgán přistoupit k doplnění důkazního řízení. Bylo na místě, aby vyslechl coby svědky oba členy zasahující hlídky za tím účelem, aby podrobně popsali, jak probíhal jejich zásah na dvoře společnosti MATEX HK s. r. o., tedy zda viděli nákladní vozidlo Iveco ještě za jízdy, zda případně viděli osobu řidiče, zda od vozu odcházela nějaká jiná osoba, jak přesně se měl žalobce přiznat k tomu, že vozidlo řídil a způsobil dopravní nehodu, apod. Nabízel se také svědecký výslech Z. H., aby se k věci vyjádřil po poučení o možných právních následcích nepravdivé svědecké výpovědi.

Odůvodnění správního orgánu prvního stupně, že důkazy svědeckými výpověďmi neprovedl, protože by dle jeho názoru takovým jednáním nevhodně zasáhl do probíhajícího dokazování prováděného Policií ČR a dozorovaného OSZ v Hradci Králové, nemůže obstát. Řízení o zadržení řidičského průkazu je samostatným správním řízením, které má svůj specifický předmět. Nic tedy správnímu orgánu nebrání, aby prováděl dokazování bez ohledu na současně probíhající přestupkové řízení či řízení o přečinu. Naopak, existence těchto souběžně probíhajících řízení správní orgán povinnosti zjistit řádně a v úplnosti skutkový stav věci relevantní pro rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu nezabýváje. Toto pochybení správního orgánu prvního stupně žalovaný v odvolacím řízení nikterak nenapravil.

Krajský soud tedy musel přisvědčit žalobě v tom, že správní orgány nezjistily v přezkoumávané věci řádně skutkový stav, neboť nevyvrátily dostatečným způsobem obhajobu žalobce, a v důsledku toho nepostavily najisto, že došlo ke splnění podmínky dle § 118a odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, tedy že žalobce byl podezřelý, že řídil motorové vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy ještě byl pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.

Krajskému soudu proto nezbylo, než pro uvedenou vadu řízení dle § 78 odst. 1 s. ř. s. žalované rozhodnutí zrušit. S ohledem na znění § 78 odst. 4 s. ř. s. současně vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V něm budou správní orgány právními názory krajského soudu vyslovenými v tomto zrušujícím rozsudku vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Rušit rovněž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nepovažoval krajský soud za nutné, neboť nelze vyloučit, že vytknuté vady řízení bude možno odstranit v řízení odvolacím.

V dalším řízení pochopitelně přichází v úvahu také provedení jiných důkazů, než shora uvedených svědeckých výslechů. Lze předpokládat, že v mezidobí proběhlo ohledně žalobcova předmětného jednání přestupkové či trestní řízení a že

rozhodnutí ať už správního orgánu či soudu v této věci může být pravomocné. Také obsah takového rozhodnutí může posloužit jako důkaz ohledně prokázání naplnění podmínky vymezené v § 118a odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu odůvodňující zákonnost zadržení žalobceva řidičského průkazu.

V. Náklady řízení

V řízení úspěšný žalobce má proti neúspěšnému žalovanému dle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil. Náklady řízení žalobce jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za podanou žalobu ve výši 3.000,-- Kč, zaplaceným soudním poplatkem za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,-- Kč a náklady na zastoupení žalobce advokátem, jejichž výši krajský soud určil dle vyhlášky MS ČR č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Výše odměny za jeden úkon právní služby vychází z tarifní hodnoty 50.000 Kč určené dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu a činí dle § 7 bodu 5 advokátního tarifu částku 3.100 Kč. Zástupce žalobce učinil ve věci 2 úkony právní služby, a to přípravu a převzetí věci a sepsí žaloby (§ 11 odst. 1 písm. a), písm. d) advokátního tarifu). Ke každému úkonu právní služby je třeba připočíst náhradu hotových výdajů v paušální výši 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Advokát žalobce doložil, že je plátcem DPH, proto krajský soud navýšil vypočtenou odměnu o částku odpovídající dani, již je advokát povinen z odměny odvést, a to v zákonné sazbě 21% (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkem tedy odměna za zastoupení činí částku 8.228 Kč a náhrada nákladů včetně soudního poplatku částku 12.228 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit dle § 149 odst. 1 občanského soudního řádu ve spojení s § 64 s. ř. s. k rukám advokáta žalobce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. leden 2017

JUDr. Jan Rustch v.r.
předseda senátu